

S.M.A.K.

LEE KIT

A SMALL SOUND IN YOUR HEAD

28.05...
04.09.2016

Bang

COVER

I feel fine and I feel good
2015

acrylic, emulsion paint, inkjet ink
and pencil on cardboard, stretcher,
looped video

courtesy of the artist and Jane
Lombard Gallery

Lee Kit

A small sound in your head

28.05... 04.09.2016

Het eerste wat we in deze tentoonstelling te zien krijgen, is een muur. Ze is volledig bedekt met een foto van een andere muur waartegen een mantel hangt die een wat griezelige schaduw werpt. Deze ontmoeting met de fotografische vervanger van iets reëls is tekenend voor de richting die Lee Kits werk de laatste jaren is ingeslagen: de alledaagse, huiselijke voorwerpen die hij vaak gebruikte in zijn vroegere installaties werden naderhand vervangen door afbeeldingen ervan – als onderdeel van projecties, als prints, in zijn schilderijen of in andere vormen.

Met de afbeelding van de mantel kunnen we veel associëren, maar in de context van Lee Kits werk primeert daarbij het idee van de ‘pauze’. De kunstenaar is geboren en opgegroeid in Hong Kong, een grootstad waar competitie regeert in zelfs de meest verborgen hoeken van het leven en zijn kunst symboliseert een *niet-productieve houding*: een weerstand ontstaan uit de rituelen van elke dag. In deze zin bieden Lee Kits ruimtelijke installaties, die de kunstenaar zelf vaak omschrijft als ‘*situaties*’, ons hun eigen tijdseconomie, een tijdservaring verwant met die van vrije tijd, of, anders uitgedrukt, “*een positieve vorm van ondeugd of inefficiënte efficiëntie – een type werk dat niet past binnen een economisch model*”.

Deze houding, die de kunstenaar consequent aanneemt, wordt zichtbaar in een van de kernwerken van deze labyrintvormige tentoonstelling. Tussen 2006 en 2011, wanneer hij zijn atelier ook als leefruimte gebruikte, zat Lee Kit vaak aan een zelfgemaakte tafel, terwijl zijn vingers zich herhaaldelijk hun weg doorheen het tafelblad krabden. In dezelfde periode stuurde hij verschillende mensen postkaarten toe waarop hij enkel dit had geschreven: *I am scratching the table surface*. Een mededeling die geen antwoord vereiste.

Wanneer Lee Kit zijn tentoonstellingen als ‘*situaties*’ omschrijft, wijst hij onder meer op een actie die erin plaatsvindt. De vele projecties die er deel van uitmaken, zijn onderhevig aan zonlicht en aan het tijdstip van de dag. De meeste ramen bleven namelijk onbedekt, terwijl andere enkel door gordijnen worden afgeschermd. Deze factoren vergroten het gevoel van actie, maar creëren ook een deinende, meanderende sfeer van vertraging en bestendigheid.

Lee Kits fragiele en tedere ‘*situaties*’ herinneren ons aan schilderijen van de Hollandse oude meester Jan Vermeer, die Lee Kit bewondert voor zijn keuze om te werken op bescheiden formaten, voor zijn trage productiesnelheid, maar ook voor zijn talent om aspecten te laten zien die dicht bij het leven staan (bv. de onzekerheid van de mens), in tegenstelling tot de voornamelijk religieus gecodeerde thema’s van zijn tijd. Op dezelfde manier worden Lee Kits ruimtes gekenmerkt door een poëtische, fysiek voelbare leegheid die letterlijke beschrijving overstijgt. Ze lijken voor iedereen begrijpbare basisemoties aan te raken zoals boosheid, verdriet, angst of blijheid, en die te analyseren en in de ruimte voelbaar te maken. In essentie spitst de kunstenaars oeuvre zich toe op dergelijke emoties.

Lee Kits werken tonen vaak verschillende soorten tekst- of visuele fragmenten. Productnamen of reclameslogans, voornamelijk uit de cosmetische sector waarvan de gave gezichten op elke hoek van Hong Kong opdooien, verschijnen in zijn films, projecties, schilderijen en werken op papier. Maar we lezen ook zinsneden uit de alledaagse spreektaal (zoals ‘*fuck you*’) en flarden tekst uit popsongs, films en literatuur. Hij combineert ze met eenvoudige huiselijke voorwerpen

die de belofte van privacy in zich dragen, of zelfs van een beter leven. Al deze elementen vormen de kern van Lee Kits artistiek vocabularium. De kunstenaar zelf benoemt ze met de term ‘*templates*’ (sjablonen). Opmerkelijk is dat de technische term voor een sjabloon in de drukkerswereld een ‘*cliché*’ is, of in figuurlijke betekenis, een ‘*stereotype*’.

De laatste tijd verschijnen er meer gezichten, en heel vaak ook handen, in verschillende houdingen, stilstaand of in beweging. Lee Kit merkt op dat hun “*taal zeer eerlijk is*”, in de zin van een tussentaal die voor iedereen functioneert en put uit het collectieve, universeel gedeelde geheugen. Het thema van elkaar aanrakende handen introduceert een fysieke directheid die Lee Kit’s projecties tegelijk meteen tenietdoen. Door middel van dergelijke evenwichtsoefeningen graaft de kunstenaar dieper in de donkere materie die zich schuilhoudt tussen de dingen en hun afbeelding; en toch, uiteindelijk, blijkt de omzetting van materiële dingen naar hun afbeelding in wezen een pragmatische vorm van ‘*kaderen*’ van wat zich aandient.

Algemeen beschouwd is het idee van ‘*kaderen*’ zeer belangrijk voor Lee Kit. Hij installeert zijn tentoonstellingen vaak in real time, zonder een vooraf opgezet plan. Dit opent de mogelijkheid om te reageren op architecturale en andere ruimtelijke hinder door die op te nemen en tot deel van zijn ruimte te verklaren, door ze te kaderen. Tegelijk creëert dit ‘*kaderen*’ afstand: “*Soms, door dingen van een beetje verder te bekijken, lijkt ik te kunnen begrijpen wat ik in het begin niet begreep.*”

Lee Kit studeerde schone kunsten aan de *Hong Kong University for Fine Arts*. Ideeën rond schilderkunst die hij tijdens deze studie oppikte, inspireren nog altijd zijn werk. De kunstenaar beschrijft zijn tentoonstellingen soms als driedimensionale doeken, gekenmerkt door de fundamenteën van schilderkunst: licht, diepteperspectief en compositie. Maar in zijn werk manifesteert de schilderkunstige ruimte zich, zoals ze doorgaans in de gevestigde kunstliteratuur wordt benoemd, in de reële ruimte: muren en projecties, tapijten en voorwerpen, zelfs visuele hindernissen – alles is van gelijk belang voor zijn ruimtelijke composities. De tentoonstelling *A small sound in your head* ontplooit zich in de ruimte als een nauwkeurig gecomponeerde installatie die verschillende op zich staande werken omvat.

Lee Kits real time, in situ werkmethode lijkt verwant te zijn met een zeker pragmatisme uit het Oosterse denken. Het is niet terug te voeren op de essentie of de oorsprong van dingen, maar zoekt naar de veranderlijkheid ervan. Het doel is om de stroom van de dingen te erkennen, om aan te passen naargelang de situatie, en om voordeel te trekken uit deze mentaliteit. Misschien verklaart dit waarom Lee Kit in zijn praktijk zo openlijk toeval omarmt. Maar door de tentoonstellingsruimte te verklaren tot een driedimensionaal doek, bevrijdt de kunstenaar zich ook van autoriteit van buitenaf. Want welke curator zou het aandurven om zijn hand te leggen op het werk van de kunstenaar? Door middel van deze bijdehandse vorm van toe-eigening creëert Lee Kit ruimte voor zichzelf, die – hoewel ze zich opent voor ons, kijkers, die er intiem deel van kunnen uitmaken – in zijn geheel opaak en ondoordringbaar blijft.

De kunstenaars werkwijze leidt naar twee religieuze denkwijzen waartussen zijn werk balanceert: oosterse en westerse doctrines zijn fundamenteel verschillend, want respectievelijk

geworteld in het Confucianisme en het Christendom. Het westerse idee van een begin en een einde (en originaliteit) staat in sterk contrast met het oosterse idee van een eindeloze stroom van gebeurtenissen. *“Een Chinees meesterwerk blijft nooit hetzelfde. Het werk zelf is onderhevig aan eeuwige transformatie, open voor eeuwig commentaar. Het is nooit in vrede met zichzelf of afgewerkt, maar eerder in een constante staat van vloeibaarheid.”*

In deze betekenis alludeert de titel van Lee Kits tentoonstelling – *A small sound in your head* – aan het onafgewerkt verhaal *Het hol* van Franz Kafka, een schrijver die de kunstenaar erg bewondert. Het verhaal leidt naar de onpeilbare diepten van Europa’s culturele erfenis rond dystopie en existentiële angst. In de innerlijke monoloog ervan, die vol zit van vragen en tegenstrijdigheden, deelt een wezen dat slechts schetsmatig wordt beschreven zijn intense gedachten met betrekking tot zijn levenswerk: een ondergrondse schuilplaats. De verbetering van dit hol, in essentie gebouwd met het oog op veiligheid, behelst een leven op zichzelf, of, meer werelds uitgedrukt, wordt een fulltime job die zijn uitvoerder ‘eeuwig bezeten’ maakt. Het hol vertakt zich al snel tot een bijna eindeloos labyrintisch netwerk van kleine ronde cellen, kamers, opslagruimtes, passages en kruispunten, maar blijft *“lang niet voldoende”*.

Niet alleen kan de constructie van dit hol worden gelezen als een parallel met Lee Kits artistieke praktijk. De onaflatende act van het kaderen en uitbreiden van situaties en afbeeldingen, wat Lee Kits praktijk in essentie is, is ook analoog aan een eindeloos proces naar begrip. Tegelijk weerspiegelen de angsten en pleziertjes uitgedrukt door het personage in Kafka’s verhaal veel van de thema’s waar Lee Kits kunst zich uiteindelijk op toespitst, met inbegrip van de tweeslachtige natuur van toewijding op zich. Kafka’s onafgewerkte verhaal eindigt met *“een bijna onhoorbaar fluitend geluid”* dat voor het wezen onmogelijk te lokaliseren valt maar waar het vanaf het begin naar op zoek was. Tenslotte is dit misschien net een eenvoudig teken van het leven als zodanig, met al zijn uitdagingen. En niets minder dan dit is het onderwerp van Lee Kits kunst.

TOP LEFT

Installation view at *The voice behind me* at Shiseido Gallery, Tokyo
2015

courtesy of the artist and ShugoArts

BOTTOM LEFT

Scratching the table surface
2006-11

acrylic, emulsion paint on plywood,
photo document, 300 postcards,
readymade objects

courtesy of the artist and Vitamin
Creative Space

La première chose que nous pouvons voir dans cette exposition est un mur. Il est complètement recouvert d'une photo d'un autre mur auquel est accroché un manteau qui jette une ombre qui fait un peu frémir. Cette rencontre avec le remplaçant photographique de quelque chose de réel est significatif de la direction que l'œuvre de Lee Kits a prise ces dernières années: les objets quotidiens, domestiques qu'il utilisait souvent dans ses précédentes installations ont ensuite été remplacées par des représentations de ces objets – comme partie de projections, comme des imprimés, dans ses peintures ou sous d'autres formes.

Nous pouvons associer beaucoup de choses à la représentation du manteau, mais dans le contexte de l'œuvre de Lee Kit, c'est l'idée de la 'pause' qui prime. L'artiste est né et a grandi à Hong Kong, une métropole où règne la compétition, même dans les coins les plus discrets de la vie et son art symbolise une *attitude non productive*: une résistance qui est née des rituels de tous les jours. Dans ce sens, les installations spatiales de Lee Kit, que l'artiste lui-même décrit souvent comme des '*situations*', nous offrent leur propre économie du temps, une expérience du temps apparentée à celle du temps libre ou, en d'autres termes, "*une forme positive de vice ou d'efficacité inefficace – un type d'œuvre qui ne convient pas dans un modèle économique*".

Cette attitude que l'artiste applique de manière conséquente est visible dans une des œuvres centrales de cette exposition labyrinthique. Entre 2006 et 2011, lorsque son atelier servait également d'espace de vie, Lee Kit était souvent assis à une table qu'il avait fabriquée lui-même, tandis que ses doigts grattaient de manière répétée leur chemin à travers le dessus de la table. Au cours de la même période, il envoyait des cartes postales à différentes personnes sur lesquelles il écrivait uniquement: *I am scratching the table surface*. Une communication qui n'exigeait aucune réponse.

Lorsque Lee Kit décrit ses expositions comme des '*situations*', il indique entre autres une action qui s'y déroule. Les nombreuses projections qui en font partie sont soumises à la lumière du soleil et au moment de la journée. En effet, la plupart des fenêtres restaient découvertes, tandis que d'autres n'étaient protégées que par des rideaux. Ces facteurs agrandissent le sentiment d'action, mais ils créent aussi une ambiance houleuse et 'méandrant' de lenteur et de constance.

Les '*situations*' fragiles et tendres de Lee Kit évoquent des peintures de l'ancien maître hollandais Jan Vermeer, que Lee Kit admire pour son choix de travailler sur des formats modestes, pour sa lenteur de production, mais aussi pour son talent à montrer des aspects qui sont proches de la vie (par ex., l'insécurité de l'homme), contrairement aux thèmes codés principalement religieux de son époque. De la même manière, les espaces de Lee Kit se caractérisent par un vide poétique, physiquement palpable qui dépasse une description littérale. Ils semblent toucher des émotions fondamentales compréhensibles à tous, telles que la colère, le chagrin, la peur ou la joie, et les analyser et les rendre perceptibles dans l'espace. L'œuvre de l'artiste se concentre essentiellement sur de telles émotions.

Les œuvres de Lee Kit montrent souvent différentes sortes de fragments textuels ou visuels. Des noms de produits ou des slogans publicitaires, principalement du secteur cosmétique

où les visages parfaits surgissent à chaque coin de Hong Kong, apparaissent dans ses films, ses projections, ses peintures et ses œuvres sur papier. Mais nous lisons aussi des phrases du langage quotidien (comme '*fuck you*') et des bribes de textes de chansons pop, de films et de la littérature. Il les combine avec de simples objets domestiques qui portent en eux la promesse de la vie privée, voire même d'une vie meilleure. Tous ces éléments constituent le cœur du vocabulaire artistique de Lee Kit. L'artiste lui-même les qualifie avec le terme 'templates' (pochoirs). Il est remarquable que le terme technique pour un pochoir dans le monde de l'imprimerie est un 'cliché', ou au sens figuré, un 'stéréotype'.

Ces derniers temps, on voit apparaître plus de visages, et très souvent aussi des mains, dans différentes poses, au repos ou en mouvement. Lee Kit observe que leur "*langage est très honnête*", au sens d'une langue intermédiaire qui fonctionne pour tout le monde et qui puise dans la mémoire collective, partagée universellement. Le thème des mains qui se touchent introduit une immédiateté physique que les projections de Lee Kit anéantissent en même d'embalée. En se servant de tels exercices d'équilibre, l'artiste puise plus profondément dans la matière sombre qui se dissimule entre les objets et leur représentation; et cependant, la transformation d'objets matériels en leur représentation semble finalement et essentiellement être une forme pragmatique du 'cadrage' de ce qui se présente.

De manière générale, l'idée du 'cadrage' est fort importante pour Lee Kit. Il installe souvent ses expositions en temps réel, sans plan préétabli. Cela ouvre la possibilité de réagir à l'embarras architectural et autre embarras spatial en l'intégrant et en en faisant une partie de son espace, en le cadrant. Ce 'cadrage' crée en même temps de la distance: "*Parfois, en regardant les choses d'un peu plus loin, je semble pouvoir comprendre ce que je ne comprenais pas au début.*"

Lee Kit a étudié les beaux-arts à la *Hong Kong University for Fine Arts*. Des idées sur la peinture apprises au cours de ses études inspirent encore toujours son œuvre. L'artiste décrit ses expositions parfois comme des toiles tridimensionnelles, caractérisées par les fondements de la peinture: lumière, perspective et composition. Mais dans son œuvre, l'espace pictural, comme on l'appelle généralement dans la littérature artistique établie, se manifeste dans l'espace réel: des murs et des projections, des tapis et des objets et même des obstacles visuels – tout est d'un intérêt égal pour ses compositions spatiales. L'exposition *A small sound in your head* se déploie dans l'espace comme une installation composée de manière précise qui comporte différentes œuvres indépendantes.

La méthode de travail de Lee Kit, en temps réel et in situ, semble être apparenté à un certain pragmatisme de la pensée orientale. Il ne se ramène pas à l'essence ou à l'origine des choses, mais il en cherche la variabilité. Le but est de reconnaître le courant des choses, pour l'adapter selon la situation et pour tirer avantage de cette mentalité. Cela explique peut-être pourquoi Lee Kit accueille le hasard aussi ouvertement dans sa pratique. Mais en interprétant l'espace de l'exposition comme une toile tridimensionnelle, l'artiste se libère aussi de l'autorité de l'extérieur. Car quel curateur oserait mettre sa main sur l'œuvre de l'artiste? Au moyen de cette forme intelligente d'appropriation, Lee Kit crée de l'espace pour lui-même qui – bien qu'il

s'ouvre à nous, spectateurs, qui peuvent en faire intimement partie – reste dans sa totalité opaque et impénétrable.

La méthode de travail de l'artiste mène à deux modes de pensées religieuses entre lesquelles son œuvre balance: les doctrines orientale et occidentale sont fondamentalement différentes, car elles sont respectivement enracinées dans le confucianisme et le christianisme. L'idée occidentale d'un début et d'une fin (et d'une originalité) contraste très fortement avec l'idée orientale d'un courant infini d'événements. *"Un chef-d'œuvre chinois ne reste jamais le même. L'œuvre elle-même est sujette à une transformation éternelle, ouverte à un commentaire éternel. Il n'est jamais en paix avec lui-même, ni achevé, mais plutôt dans un état constant de fluidité."*

Dans ce sens, le titre de l'exposition de Lee Kit - *A small sound in your head* – fait allusion au récit inachevé *La caverne* de Franz Kafka, un écrivain que l'artiste admire beaucoup. Le récit mène aux profondeurs insondables de l'héritage culturel européen autour de la dystopie et de la peur existentielle. Dans son monologue intérieur, qui est truffé de questions et de contradictions, un individu, qui n'est décrit que de façon schématique, partage ses pensées intenses sur l'œuvre de sa vie: une cachette souterraine. L'amélioration de cette caverne, essentiellement construite pour un motif de sécurité, contient une vie en soi ou, pour l'exprimer de manière plus mondaine, devient un emploi à temps plein qui rend son exécutant 'éternellement possédé'. La caverne se ramifie assez rapidement en un réseau labyrinthique presque infini de petites cellules rondes, de chambres, d'entrepôts, de passages et de carrefours, mais elle ne reste *"absolument pas suffisante"*.

La construction de cette caverne ne peut pas seulement être lue comme un parallèle avec la pratique artistique de Lee Kit. L'action incessante du cadrage et de l'extension des situations et des représentations, ce qui est l'essence de la pratique de Lee Kit, est aussi analogue à un processus infini de la compréhension. En même temps, les angoisses et les petits plaisirs exprimés par le personnage dans le récit de Kafka reflètent de nombreux thèmes sur lesquels se concentre finalement l'art de Lee Kit, à l'inclusion de la nature ambivalente de la dévotion en soi. Le récit inachevé de Kafka se termine avec *"le son d'un sifflement presque inaudible"* qu'il est impossible à l'individu de localiser, mais qu'il recherchait depuis le début. Enfin, ceci est peut-être justement un simple signe de la vie en tant que telle, avec tous ses défis. Et rien moins que cela fait l'objet de l'art de Lee Kit.

TOP RIGHT

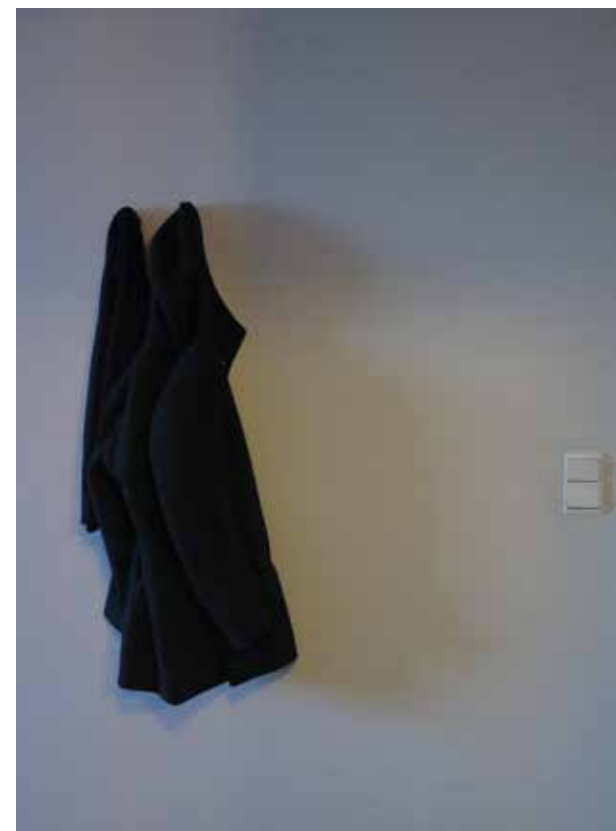
Elsewhere
2015

emulsion paint on wall, looped
digital video, carpet, felt

courtesy of the artist and Vitamin
Creative Space

BOTTOM RIGHT

Photo taken by the artist
2015

Entering the exhibition space, the first thing we encounter is a wall, covered completely by a photo of another wall, on which hangs a coat that casts a rather eerie shadow. This confrontation with the photographic substitution of an object is exemplary of the direction Lee Kit's work has been taking in the last few years: the mundane household objects he often used in his earlier installations have successively been replaced by their images – as part of projections, as prints, in his paintings, or in other forms.

We can associate this image of a hanging coat with many things, but in the context of Lee Kit's work the idea of a 'pause' comes to mind. He was born and grew up in Hong Kong, a metropolis where competition reigns in even the most hidden recesses of life, and his art symbolizes a *non-productive attitude*: a resistance born out of the rituals of everyday life. In this sense, Lee Kit's spatial installations, which the artist himself often describes as '*situations*', provide us with their own temporal economy, a time experience akin to spare time or, expressed another way, with "*a positive form of delinquency or inefficient efficiency—a type of work that doesn't fit into an economic model*".

This attitude, consistently adopted by the artist, takes visual form in one of the central works in this labyrinthine exhibition. Between 2006 and 2011, when he used his studio as his living space, Lee Kit often sat at a home-made table, his fingers repetitively scratching their way through the table top. In the same period, he sent several people postcards on which he had written only these words: *I am scratching the table surface*. This communication did not require a reply.

When Lee Kit describes his exhibitions as '*situations*', he is among other things referring to an action taking place there. The many projections that are part of it depend on sunlight and on the time of the day, since most of the windows are left uncovered while others are protected only by curtains. These factors increase the sensation of action, but also create a dilated, meandering atmosphere of deceleration and permanence.

Lee Kit's fragile and tender '*situations*' remind us of pictures by the Dutch Old Master Jan Vermeer, whom Lee Kit admires for his decision to work on a modest scale and his slow pace of production, but also for his ability to reveal things that are close to life (for instance the insecurity of human beings), in contrast to the mainly religiously encoded themes of his time. In the same way, Lee Kit's rooms are characterized by a poetic, physically tangible emptiness, beyond the realm of literal descriptions. They seem to touch on basic states of mind such as anger, sadness, fear or joy, and to analyse and spatially extend for everyone comprehensible emotions to which the artist's oeuvre is essentially dedicated.

Lee Kit's works often show different kinds of visual or textual fragments. Product names or advertising slogans, often originating from cosmetic companies whose flawless faces look out from every corner in Hong Kong, appear in his films, projections, canvases and works on paper. But we also read quotes from the language of every day (such as '*fuck you*') and textual extracts from pop songs, films and literature. In combination with these, we encounter simple household objects that carry the promise of a private space, or even of a better life. All these elements make up a central part of Lee Kit's artistic vocabulary. The artist himself calls them

'templates'. Interestingly, in the realm of printing, the technical term for a printing 'template' is a 'cliché' or, in a figurative sense, a 'stereotype'.

Recently, more faces have been appearing, and very often hands too, forming various gestures, still or in motion. Lee Kit points out that their "*language is very sincere*", in the sense of a bridge language that is common to everyone and draws on a collective, universally shared memory. The theme of touching hands induces a physicality and directness that Lee Kit's projections at the same time revoke. With balancing acts like these, the artist delves deeper into the dark matter that resides between things and their reproduction; and yet, in the end, his transference from material objects to their depiction simply represents a pragmatic form of 'framing' what is presented.

In general, the idea of 'framing' is very important to Lee Kit. He often installs his exhibitions in real time, not following a prefabricated plan. This opens up the possibility of reacting to architectural or other spatial hindrances by incorporating them, declaring them to be part of his room, by framing them. Simultaneously, the gesture of framing also creates distance: "*Sometimes, by looking at things from a little further away, I seem to be able to understand what I initially did not understand.*"

Lee Kit studied fine arts at the *Hong Kong University for Fine Arts*. Ideas he picked up during his studies that revolve around painting are still an essential inspiration for his work. The artist sometimes describes his exhibitions as three-dimensional canvases, characterized by the fundamentals of painting: light, perspective depth and composition. But in his work, pictorial space, as it is called in the established literature, manifests itself in real space: walls and projections, carpets and objects, even visual obstacles – everything is of equal importance in his spatial compositions. The exhibition *A small sound in your head* unfolds in space as a meticulously composed installation comprising several singular works.

Lee Kit's real-time, in-situ working method seems to accord with a certain pragmatism that prevails in Eastern thinking. It is not to be traced back to the thing's essence or origins, but to its changeability. The aim is to recognize the fluctuating course of things, to adapt on the basis of the situation, and to draw benefit from this mentality. Perhaps this explains why Lee Kit so openly embraces coincidence in his practice. But by pronouncing the exhibition space to be a three-dimensional canvas, the artist also liberates himself from external authority. For which curator would dare to lay hands on the artist's work? By means of this deft appropriating move, Lee Kit creates a space for himself, which – although it is open to us, the visitors, who can become an intimate part of it – in its entirety remains opaque and impenetrable.

The artist's method leads into the realm of two religious ways of thinking between which his work balances: Eastern and Western doctrines are fundamentally different, being rooted in Confucian and Christian traditions respectively. The Western idea of a beginning and an end (and originality) is in stark contrast to the Eastern idea of an endless stream of events. "*A Chinese masterpiece never remains the same. The work itself is subject to perpetual transformation, open to perpetual annotation. It is never at peace with itself or finished, but rather in a constant state of flux.*"

In this sense, the title of Lee Kit's exhibition – *A small sound in your head* – alludes to an unfinished story entitled *The Burrow* by Franz Kafka, a writer the artist greatly admires. The story leads into the abysmal depths of that part of the European cultural heritage that involves dystopia and existential anxiety. In *The Burrow's* inner monologue, full of questions and contradictions, a creature that is described only sketchily shares its intense thoughts on its life's work: a subterranean shelter. The optimization of this burrow, essentially built for security, takes on a life of its own or, put more mundanely, becomes a full-time job that leaves its creator 'perpetually obsessed'. The excavated cave soon branches out into an almost endless labyrinthine network of small round cells, chambers, storerooms, passages and cross-passages, and yet remains "*by no means enough*".

The construction of this burrow itself can be read as an analogy of Lee Kit's artistic practice, and the continuous act of framing and extending situations and depictions, which is what Lee Kit's practice essentially is, is also analogous to an endless process of understanding. At the same time, the fears and pleasures expressed by the character in Kafka's story reflect many of the themes which Lee Kit's art ultimately deals with, including the dual nature of dedication itself. Kafka's unfinished story ends with "*an almost inaudible whistling noise*", which the creature finds so impossible to locate and which it was trying to escape in the first place. In the end this is perhaps just a simple sign of life as such, with all its challenges. And the subject of Lee Kit's art is nothing less than this.

RIGHT

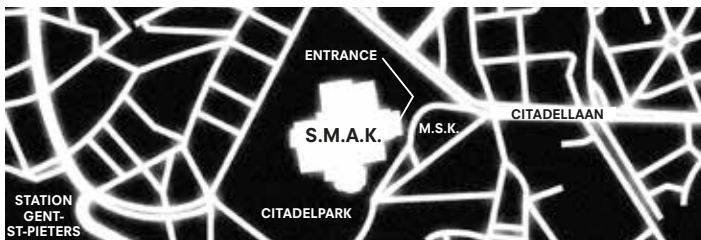
*Your future's bleak,
you're so last week*
2012

poster

courtesy of the artist

*'Your future's bleak,
you're so last week.'*

S.M.A.K. | JAN HOETPLEIN | B - 9000 GENT | WWW.SMAK.BE

VU : ANNELIES STORMS | BOTERMARKT 1 | 9000 GENT